

jeg tror, det ærede Medlem tog en hel Del fejl i det, han yttrede. Det ærede Medlem sagde, at Præstevalg kunde sagtens finde Sted i Frimenighederne, hvor man selv valgte sig sin Religion, men her, hvor vi levede under den aabenbarede Religion, kunde det ikke lade sig gjøre. Naar, man har hørt meget, men en saadan Misforstaaelse som denne har jeg ikke længe hørt. Jeg tror, det er en Misforstaaelse af Frimenighederne, at det er saadanne Menigheder, som selv lae sig deres Religion. Det ærede Medlem kjender ganske vist en hel Del Frimenigheder, der er mange af dem her i Landet, men jeg veed ikke, om det ærede Medlem kjender nogen af dem, om hvem man siger, at de selv have lavet sig deres Religion. Der er i alt Fald dem, der have samme Religion som Folketirken (Udfryselse af N. Andersen). Nei det ærede Medlem sagde, som Tidenden vil vise, Frimenigheder, og stillede netop saadanne Menigheder i Modsetning til Folketirkens Menigheder. Dernæst sagde det ærede Medlem ogsaa, at vi her i Folketirken levede under den aabenbarede Religion i Modsetning til andre; det turde ogsaa være en Misforstaaelse. Den evangelist-lutheriske Trosbekjendelse er ikke det samme som den aabenbarede Religion (N. Andersen: Ikke det?) Nei, det tror jeg ikke, det ærede Medlem vil kunne faae et eneste Mennekte til at give sig Ret i, at disse to Ting dække hinanden. Naar endelig det ærede Medlem talte saaledes, som om man under den aabenbarede Religion paa ingen Maade kunde have Præstevalg, saa tror jeg, at de første Kristne havde ligesaa god Forstand paa den aabenbarede Religion som det ærede Medlem, og de valgte dog deres Præster. (Modsigelse af N. Andersen.) Det ærede Medlem siger Nei, men der paatager jeg mig at sætte mit Ja imod det ærede Medlems Nei. Dernæst have vi havt Præstevalg her i Danmark i den katolske Tid, efter den lutheriske Reformation og lige til Gnevoldsmagten, saa at den aabenbarede Religion, det ærede Medlem talte om, maa være indført med Gnevoldsmagten. Dernæst sagde det ærede Medlem, at ved Præstevalg skulde den religiøse Følelse vise sig deri, at man resignerede og ikke valgte den, man helst vilde have, thi den religiøse Følelse skal vise sig i Resignation. Det er en overordentlig smuk Sætning, men en Sætning, der ofte misforstaaes, og som i dette Tilfælde er ganske mærkværdig misforstaaet. Meningen kan naturligvis kun være, at der maa resigneres overfor verdslig Værd og verdslig Guds og i mange andre Tilfælde; men at det, naar man kaldes til at tilkjendegive sin Overbevisning, som man bliver kaldet til ved Præstevalg, skulde være kristeligt at lade være at slemme efter sin Overbevisning, men tage den Mand, man egentlig ikke vilde have, det kan jeg ikke forstaa skal kunne kaldes kristelig Re-

signation. Naar det ærede Medlem har saadanne Tanker om disse Forhold, saa undrer det mig ikke, at han har stillet sig paa det Standpunkt, som han har indtaget, og mener, at, naar der er stærke religiøse Brydninger i en Menighed, naar der staar to forskjellige Partier imod hinanden, som hver ønsker sin Mand, da er det godt, at de ikke faae nogen af dem, men En, som egentlig ingen af dem vil have. Jeg tror, at i de allerfleste Tilfælde, hvor der er virkelige Rivninger, er det noget af det Sletteste, man kan gjøre, at man ikke tilfredsstiller noget af Partiernes. Skal man komme til No under religiøse Brydninger, tror jeg, at det Vigtigste er, at man søger, saa vidt muligt, at tilfredsstille alle de stridende Parter ved at give ethvert af dem det, som de ønske. Det er af de Forhold, hvorom man allermindst kan faae Alle ind under een Hat. Det ærede Medlem mente nu, at han og det ærede Medlem for Viborg i deres Forslag ligesom Høire tilbiger holdt paa, at Enstemmighed skulde følges, og mente, at den vilde blive fulgt; men det strider noget imod de Herrers Betænkning; thi deri siger de udtrykkelig, at selv i Tilfælde af Enstemmighed vilde det ikke altid være rigtigt at følge den. — Jeg skal nu kun gjøre et Par Bemærkninger til den sidste ærede Taler. Hans almindelige Udtalelser skal jeg ikke komme ind paa, men jeg kan dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg tror ikke, det ærede Medlem havde Ret, naar han mente, man kunde se et Bevis for, at en Præst havde talt godt, deri, at Folk vare blevne stødt for Hovedet derved. Saaledes sagde det ærede Medlem, men jeg antager ikke, det var hans Mening, thi det vilde være et meget daarligt Bevis for, at en Præst havde talt godt. Det kunde naturligvis være, fordi han havde talt godt, at han havde stødt dem for Hovedet, men det kunde sandelig ogsaa være, fordi han havde talt aldeles urimeligt. Forresten forekommer det mig, at det ærede Medlem var for slem ved sit eget Forslag, idet han betegnede det som et virkeligt Høireforslag. Jeg vil dertil sige: Ja, gid det var et virkeligt Høireforslag; gid det virkelig maatte vise sig, at den Side hert Salen vilde slutte sig til Forslaget; thi da tror jeg, der vilde være nogen Udsigt til, at vi kunne komme til Enighed om denne Sag om ikke saa lang Tid. Men jeg er bange for, at det ved Afstemningen skal vise sig, at dette virkelige Høireforslag kun vil faae meget faa Stemmer for sig fra Høire Side, og det turde saa være et Vidnesbyrd om, at det ikke er saameget Høireforslag endda. Om det nu er Høire- eller Venstreforslag, skal jeg imidlertid ikke dvæle videre ved. Sikkest er det, at det ærede Medlem er enig med os andre deri, at det gjælder om, at Menighederne faae en virkelig Indflydelse. Det ærede